

Ordføreren: Denne Sag er i og for sig saa omfattende, at, naar alle dens enkelte Dele skulde behandles med den Udførlighed, der i og for sig kunde tilkomme den, saa vilde Forhandlingerne vare, ikke i Dage, men i Uger; derfor troer jeg ikke, det kan misbilliges, at Udvalget ikke har søgt at gjøre Rede for de Spørgsmaal, der igjennem den første Behandling, efter hele Situationen snarest kunde antages at være bragte til en saadan foreløbig Afslutning, at det ikke var nødvendigt at optage dem til en yderligere Forhandling. Dette gjælder, som det ærede Thing vil have seet, ligeoverfor de af den ærede 1ste Landstingsmand for 10de Kreds (Jessen) fremsatte Ytringer; hans Foredrag forekom mig, sandt at sige, mere at høre hen ved Sagens første Behandling end nu her ved anden Behandling. Jeg troer, at der var kommet det Resultat frem af alle de førte Forhandlinger, — saaledes som Udvalgets Opfattelse fremgaaer af Betænkningen, og som jeg, da jeg første Gang udtalte mig, tillob mig nærmere at forklare —, at man væsentligt burde betragte visse Spørgsmaal som nogenlunde afsluttede — og det saa Meget mere, som der jo ikke derom foreligger Endringsforslag. Vi gik ud fra, at man var omtrent enig i, at Loven burde vedtages for en bestemt Tid og med et bestemt Udbytte; dernæst, at det overordentlige Indtægtsbeløb, der er Spørgsmaal om, foreløbigt kunde anslaaes til 1 Million, og at den Tid, for hvilken Loven skulde gjælde, foreløbigt maatte ansees at være to Aar. Jeg troer freimdeles, navnlig efter den høitærede Ministers Udtalelse, i det Mindste indtil Videre at kunne blive staaende ved disse foreløbige Resultater. Saaledes er altsaa det Hovedspørgsmaal, der nu forhandles: Om man skal følge Contingentsystemet eller Procentsystemet. For ikke at komme til at tale altfor længe, har jeg, da jeg første Gang tog Ordet, ikke udførligt behandlet dette Spørgsmaal og skal ogsaa nu, da Sagen fra saa mange Sider er bleven behandlet, og efterat den har fundet en saa

værdifuld Understøttelse fra min ærede Sidemand og Collega i Udvalget (David), søge at begrænde mine Ytringer saa meget som muligt, men noget nærmere maa jeg jo som Ordfører gaae ind paa Sagen. Det være mig tilladt at begynde med den Bemærkning, at den ærede Landstingsmand fra Sjælland (Haffner), der er Ordfører ved Siden af mig, virkelig gjorde sig selv Urret, naar han meente, at, hvis det af ham anbefalede Forslag faldt, saa faldt det ikke for dets egen Skyld, men paa Grund af, at det var faldet i hans Lod at forsvare det; tværtimod, jeg er overbevist om, at, dersom hans Forslag gaaer igjennem, saa gaaer det igjennem væsentlig netop, fordi det støttes af ham, og fordi det nu støttes af den høitærede Minister. Hvad nu Sagen selv angaaer, saa har jeg, som sagt, ikke stor Lyst — jeg har viist min Ulyst i Gjærningen — til at indlade mig paa en dybtgaaende Kritik af Enkelthederne af det Arbejde, som jeg i Udvalget har seet blive til, som er fremkommet fra en Deel af det Udvalg, i hvilket jeg har haft den Forsøgelse at arbejde. Jeg seer hellere, at Kritiken kommer fra Andre. Det er imidlertid efter den Maade, hvorpaa et æret Medlem fra Syl-land (Brinck-Seidelin) har udtalt sig, nødvendigt for mig dog at komme noget ind paa de to Forslag, saaledes som de staae ligeoverfor hinanden. Jeg kan da her med saa Ord sige, at Lys og Skygge af ham er blevet fordeelt paa en høist mærkelig ulige Maade i det Foredrag, som vi hørte af ham. Han havde gjort adskillige Opdagelser; han havde opfundet, at Hartkornet ikke var en paalidelig Regulator, han havde opdaget, at Befolkningen var en upaalidelig Regulator; han havde opdaget, at Assurancesummen var en upaalidelig Regulator. Ja, han havde endogsaa opdaget, at Amtsrådet kunde feile. Med Hensyn til Alt, hvad der vedkom Gjennemførelsen af Contingentsystemet, saa han altsaa meget skarpt, han havde Nie for, at seet i Dovens Lys vil intet af disse Mibler staae frem som useilbart. Men det Mærkelige var, at, saasnart han forlod Con-